

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi június hó 5. és 2007. évi október hó 2. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. évi február hó 26. napján kihirdetett **11.B.770/2006/21.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy az első fokú eljárás során felmerült és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: 85.136.- (nyolcvanötezer-egyszázharminchat) forint.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2007. május 25. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült 25.510.- (huszonötezer-ötszáztíz) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az első fokú bíróság a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete miatt 3 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2007. január 23. napjától 2007. február 26. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelről és kötelezte a vádlottat 83.256.- forint első fokon felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, felmentés, a védő továbbá enyhítés érdekében is.

A fellebbviteli főügyészség részbizonyítás elrendelését indítványozta, mert az elsőfokú bíróság a sértettet az ún. relatív mentességi jogára tanúkénti kihallgatásakor nem oktatta ki, továbbá az elmeorvos-szakértői vélemény kiegészítését is indítványozta tekintettel arra, hogy a vádlottnak jelen ügyben, illetőleg a Bács-Kiskun Megyei Bíróságon B.63/2006. szám alatt folyamatban volt büntetőügyében ugyanazon szakértőpáros szakvéleményei között lényeges ellentmondás merült fel, melynek okát az elsőfokú bíróság nem tisztázta. A tárgyaláson a részbizonyítást követően a főügyészség az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezések alaptalanok.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a sértettet a vádlotti védekezésben előadottakra figyelemmel tanúkihallgatását megelőzően nem figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában írt relatív mentességi jogára, ugyanakkor vallomását a Be. 82. § (2) bekezdésében írtak ellenére bizonyítékként értékelte. A törvénysértően beszerzett bizonyíték nem vehető figyelembe, és ezáltal az első fokú ítélet részben megalapozatlanná vált.

Mindezeken túlmenően az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hiányosan folytatta le, minek következtében tényállása részben felderítetlen volt. Az iratokból megállapítható ugyanis, hogy **1. sz. szakértő neve - 2. sz. szakértő neve** igazságügyi orvosszakértők jelen ügyben, 2006. május 9. napján adott szakvéleménye szerint a vádlott vele született enyhe - közép súlyos gyengeelméjűségben (debilitás-imbecillitás) szenved, mely azonban beszámítási képességét nem érinti. Ugyanakkor ugyanezen szakértői páros a vádlottal szemben a Bács-Kiskun Megyei Bíróságon B.63/2006. szám alatt folyamatban volt büntetőügyben 2005. november 29. napján adott szakvéleménye szerint a vádlott nem szenved elmebetegségben, tudatzavarban, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben és mindezen betegségek nem állottak fenn a cselekménye elkövetésekor sem. A szakértői vélemények közötti ellentmondást az elsőfokú bíróság nem tisztázta. Ez vezetett a tényállás részbeni felderítetlenségéhez [Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja].

Az ítélet tábla a részbeni megalapozatlanságot eredményező eljárási szabálysértést, illetőleg a részbeni felderítetlenséget akként küszöbölte ki, hogy részbizonyítás keretében megidézte a sértettet és a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában írt relatív mentességi jogára történt kioktatás után kihallgatva, továbbá **1. sz. szakértő neve, 2. sz. szakértő neve** igazságügyi orvosszakértők meghallgatásával tisztázta a fentiekben megjelölt szakértői vélemények közötti ellentmondást. A szakértők akként foglaltak állást, hogy a

Bf.I.120/2007/16.

vádott enyhe fokú gyengeelméjűségben szenved, ez azonban beszámítási képességét nem érinti.

A másodfokú bíróság ezen részbizonyítás, továbbá az iratok egybehangzó adatai alapján, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára az első fokú ítélet tényállását az alábbiak szerint helyesbítette:

A vádlott előéletében negyedikként felhívott elítélés jogereje helyesen: 1994. április 27., míg a kilencedikként felhívott elítélés ügyszáma helyesen: B.63/2006/5.

Az ítélet tábla a tényállásból mellőzi azt a megállapítást, mely szerint a vádlott "beugrott a pult mögé is, és a zsebében tartott, 8,5 cm pengehosszúságú, agancsmintázatú nyéllel ellátott zsebkését elővette, azt nyakához szegezte, és közölte a felszolgálóval, hogy ne dumáljon, mert elvágja a nyakát" tekintettel arra, hogy ez a cselekmény vád tárgyát nem képezte.

Az első fokú ítélet 3. oldal 8. bekezdésének 1. mondatát akként helyesbíti, hogy a vádlott a bicskáját a saját nyakához szegezte.

A vádlott 2007. május 25. napjától ismételten előzetes letartóztatásban van.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítélet tábla a fenti helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlott felmentését célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott azon védekezésével szemben - mely szerint ő nem bántott és nem akart megszúrni senkit, nála nem volt nyitott kés, a sértett támadt rá és rúgta szájba, aminek következtében zsebéből a csukott kése kisesett- a terhelő vallomásokat fogadta el és bűnösségét a terhére rótt bűncselekményben megállapította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta, ennek eredményeképpen megalapozott tényállást állapított meg. Ezt a megalapozott tényállást a sértettnek a fellebbezési eljárás során tett vallomása is megerősítette, aki ugyan részletesen nem emlékezett már a történetekre, azonban a nyomozás során lefolytatott bizonyítási kísérlet alkalmával megmutatta, hogy hogyan történt a szúrás, alulról felfelé, és, hogy a kés a nyakához közel ért, amikor a támadást észlelte. Ezen nyilatkozatát a fellebbezési tárgyaláson fenntartotta azzal, hogy akkor biztosan jobban emlékezett a történetekre. Ezen sértetti vallomást további két tanú vallomása is alátámasztotta. Az elsőfokú bíróság részletesen számot adott arról, hogy miért e

terhelő bizonyítékokat fogadta el, e körben indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett, indokai helytállóak és azok megfelelnek az okiratban rögzítetteknek is.

A bizonyítékok értékelése az azokat közvetlenül észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor, így a tényállást támadó és kizárólag a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló fellebbezések eredményre nem vezethetnek.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a megalapozott tényállás alapján a vádlott bűnösségére következtetett és cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette. Az csak annyiban szorul kiegészítésre, hogy a vádlott cselekménye a Btk. 16. §-a értelmében minősül kísérletnek.

A vádlott szándékát illetően - a szúrás intenzitását és a vádlott által célzott testtájékat figyelembe véve - az ítéletábra álláspontja szerint a vádlott a lehetséges halálos eredmény bekövetkezésébe belenyugodva, azaz eshetőleges szándékkal cselekedett. Így e körben nem osztotta a főügyészség egyenes szándék megállapítására vonatkozó álláspontját.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre szorulnak:

Az ítéletábra az enyhítő körülmények közül mellőzte az időmúlást, mivel a cselekmény elkövetése óta két év még nem telt el. További enyhítő körülmény a vádlott kóros elmeállapota, valamint az eshetőleges szándék. A súlyosító körülmények közül a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést akként helyesbíti, hogy ugyanilyen bűncselekmény miatt folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt történt az újabb elkövetés.

Az így helyesbített és kiegészített bűnösségi körülmények mellett az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés inkább enyhe, mint súlyos, ezért annak esetleges enyhítése szóba sem jöhet.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség kiszámítása során számítási hibát vétett, ezért az ítéletábra megállapította, hogy a vádlott által fizetendő első fokon felmerült bűnügyi költség összege helyesen: 85.136.- forint.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Bf.I.120/2007/16.

A fellebbezési tárgyaláson az igazságügyi szakértő, valamint a védő díjával, illetőleg a tanú útiköltségével összefüggésben 25.510.- forint bűnügyi költség merült fel,

melynek megfizetésére az ítéltábla a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

A másodfokú bíróság a vádlott által 2007. május 25. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Szeged, 2007. évi október hó 2. napján

Dr. Hegedűs István s.k. Sefta Márta dr. s.k.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.120/2007/16. számú végzése és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 11.B.770/2006/21. számú ítélete 2007. évi október hó 2. napján jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2007. évi október hó 2. napján

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke